

Szerda volt. Az osztálytársaim szerették ezt a napot, hisz egy igazán könnyű napról volt szó, ugyanis az első két óránk rajzóra volt, ahol a tanárunk mindig különlegesebbnél, különlegesebb feladatokat talált ki, ahogyan ma is.

Arra kért bennünket, hogy a mai két órában fessük, vagy rajzoljuk le azt, hogy hogyan képzeljük el magunkat a jövőben, legyen szó az elért sikereinkről, vagy éppen a csalódásainkról.

Mindenki rögvest nekikezdett alkotásának. Volt, aki egy idős házaspárt rajzolt, jelképezve magát, és a párját, akivel leélte az életét. Volt, aki karácsonyfát rajzolt, köré gyerekeket, s magát a leendőbeli párjával. Ezeken kívül születtek még érdekes illusztrációk kutyákról, és munkahelyekről. Padtársam, és egyben legjobb barátom is így tett, aki egy úrhajós megrajzolásába fogott. Én kezdetben tépelődtem, mit is festhetnék, majd belekezdtem valamivel később társaimnál, így kicsit lemaradtam a többiektől, ezért szünetben is végig azon dolgoztam, hogy második óra végére elkészüljek a képpel. Néha valaki odaállt mögém, hisz többeket érdekelt, ki hogyan képzei el önmagát.

Már majdnem vége volt a második órának, mikor a tanár felszólalt:

- Jól van, gyerekek! Aki akarja, az hozza ki az elkészült rajzát, vagy festményét, és megbeszélhetnénk őket.

Nem kellett több, jó néhányan fel is álltak, s a tanári asztal felé vették az irányt, ezzel zajt csapva az eddig halk teremben.

- Te nem viszed ki a... - nézett felém érdeklődően a barátom.

- Nem. Megtartom magamnak - mondtam neki, miközben hangos nevetés tört ki, mire felpillantottam.

Az egyik fiú magát rajzolta le, ahogy épp egy dobogón áll, amint gyermekkori álma valósult meg azzal, hogy átveheti a legizmosabb embernek járó elismerést egy világversenyen.

- Miért tájképet rajzoltál? - kérdezte tőlem a cimborám, mire újból a saját képekre szegeztem a tekintetem.

- Tájkép? Oh, nem, ez nem tájkép!

- Dehogynem! Vannak fák, virágok, vízesés és naplemente is - válaszolta.

- Ahogy mondd. A kép közepére egy folyót festettem, melyben hatalmas kövek vannak szétszórva. Hatalmas hullámok háborognak a felszínén, s egyenesen egy vízesés felé tartanak, melyből leérve újabb vízfolyásba jutnak, ám az nem olyan, mint korábban volt, sokkal nyugodtabb, s kövek is kavicsokká aprózódtak szét. A fenekén halak úszkálnak s vidrák játszadoznak pajkosan. A víztömeg végét nem látjuk, csak a naplementét, amibe belevezet minket a folyó. Természetesen még a vízesés előtt egy parányi, egyszemélyes hajó hánykódik a víz felszínén. A vízfolyam két partja egymás ellentéte. A jobb oldal virágzik, magas, erős fákkal teli, a fákon madarak énekelnek, minden tökéletességben pompázik, míg a baloldalon kidőlt, elkorhadt fák hevernek. Élőlényeknek, illatoknak, s hangoknak nyoma sincs. Minden kopár, kihalt. De ez a kép valójában ennél sokkal több - a padtársam kíváncsian figyelte mit mondok neki. - A folyó maga az élet, az apró hajó pedig én vagyok, ahogy haladok benne, miközben különböző nehézségekbe ütközöm, mint a kövek, vagy a hatalmas hullámok. De a legnagyobb akadályt mégsem ezek jelentik, hanem a vízesés, mely az álmom. Ha úgy ér le a hajó, hogy egyben marad, az azt jelenti, hogy elértem a célomat, igaz, nem lesz könnyű, de megéri majd, hisz utána nyugodtan haladok majd tovább akadályok nélkül, s akkor békésen érek oda a naplementéhez. Ha viszont a hajó összetörik, a sérüléseket végig cipelni fogom magammal. Ezenkívül ott vannak még a partok. A jobb oldal, az illatos virágok, a fák és az

állatok, mind a jó tulajdonságaim, s a baloldal, a kopár, kihalt vidék pedig a rossz tulajdonságaim, melyek végigkísérnek majd az életemben. Hol az egyik, hol a másik parthoz sodor közelebb a víztömeg.

- Oh... Csak hogy egy valami hibázik a festményedben - mondta, majd az ecsetemet barna színű festékbe mártotta, abba, amivel a hajót is festettem, majd folytatta. - A hajód túl aprócska lett, így nem férnek el benne a szeretteid. Hisz nem egyedül kell megbirkóznod a nehézségekkel. Mi mindig veled leszünk, s segítünk neked evezni, és fogjuk a kezedet, mikor a vizeséshez érünk. Mert együtt érünk oda, mindannyian.

- Köszönöm - mondtam, majd megragadtam az ecsetet és kijavítottam a hajót, ezúttal sokkal nagyobb és erősebb lett.